

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 9 iulie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado de lo Mercantil n° 9 de Barcelona – Spania) – SL/Vueling Airlines SA

(Cauza C-86/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Transport aerian – Convenția de la Montreal – Articolul 17 alineatul (2) – Răspunderea operatorilor de transport aerian în materie de bagaje înregistrate – Pierdere dovedită a unui bagaj înregistrat – Drept la despăgubire – Articolul 22 alineatul (2) – Limitele răspunderii în caz de distrugere, de pierdere, de deteriorare sau de întârziere a bagajelor – Lipsa de informații privind bagajul pierdut – Sarcina probei – Autonomia procedurală a statelor membre – Principiile echivalenței și efectivității]

(2020/C 287/10)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de lo Mercantil n° 9 de Barcelona

Părțile din procedura principală

Reclamant: SL

Pârâtă: Vueling Airlines SA

Dispozitivul

- 1) Articolul 17 alineatul (2) din Convenția de la Montreal pentru unificarea anumitor norme referitoare la transportul aerian internațional, încheiată la Montreal la 28 mai 1999, semnată de Comunitatea Europeană la 9 decembrie 1999 și aprobată în numele acesteia prin Decizia 2001/539/CE a Consiliului din 5 aprilie 2001, coroborat cu articolul 22 alineatul (2) din această convenție trebuie interpretat în sensul că suma care este prevăzută de această din urmă dispoziție cu titlu de limită a răspunderii operatorului de transport aerian în caz de distrugere, de pierdere, de deteriorare sau de întârziere a bagajelor înregistrate care nu au făcut obiectul unei declarații speciale privind interesul în livrarea la destinație constituie un plafon de despăgubire de care pasagerul în cauză nu beneficiază de drept și forțat. În consecință, revine instanței naționale sarcina de a stabili, în această limită, cuantumul despăgubirii datorate acestuia în raport cu împrejurările speței.
- 2) Articolul 17 alineatul (2) din Convenția de la Montreal coroborat cu articolul 22 alineatul (2) din aceasta trebuie interpretat în sensul că suma despăgubirii datorate unui pasager al cărui bagaj înregistrat nu a făcut obiectul unei declarații speciale privind interesul în livrarea la destinație a suferit o distrugere, o pierdere, o deteriorare sau o întârziere trebuie stabilită de instanța națională conform normelor de drept național aplicabile, în special în materie de probe. Aceste norme nu trebuie totuși să fie mai puțin favorabile decât cele privind acțiunile similare de drept intern, nici să fie reglementate astfel încât să facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de Convenția de la Montreal.

⁽¹⁾ JO C 164, 13.5.2019.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 9 iulie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Hoge Raad der Nederlanden – Țările de Jos) – Donex Shipping and Forwarding BV/Staatssecretaris van Financiën

(Cauza C-104/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Politica comercială comună – Dumping – Taxă antidumping impusă asupra importurilor de elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză – Regulamentul (CE) nr. 91/2009 – Validitate – Regulamentul (CE) nr. 384/96 – Articolul 2 alineatele (10) și (11) – Dreptul la apărare]

(2020/C 287/11)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din procedura principală

Recurentă: Donex Shipping and Forwarding BV

Pârâtă: Staatssecretaris van Financiën

Dispozitivul

Examinarea întrebărilor preliminare nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului (CE) nr. 91/2009 al Consiliului din 26 ianuarie 2009 privind impunerea unei taxe antidumping definitive asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză.

(¹) JO C 155, 6.5.2019.

Hotărârea Curții (Camera a noua) din 9 iulie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi – Polonia) – RL sp. z o.o./J.M.

(Cauza C-199/19) (¹)

(Trimitere preliminară – Combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale – Directiva 2011/7/UE – Noțiunea de „tranzacție comercială” – Prestare de servicii – Articolul 2 punctul 1 – Contract de închiriere – Plăți periodice – Calendare de plată a ratelor – Articolul 5 – Domeniu de aplicare)

(2020/C 287/12)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Părțile din procedura principală

Reclamantă-pârâtă: RL sp. z o.o.

Pârât-reclamant: J.M.

Dispozitivul

- 1) Articolul 2 punctul 1 din Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale trebuie interpretat în sensul că un contract a cărui prestație principală constă în predarea cu titlu oneros a unui bun imobil în scopul folosinței temporare, precum un contract de închiriere a unui spațiu profesional, constituie o tranzacție comercială care conduce la o prestare de servicii, în sensul dispoziției menționate, cu condiția ca această tranzacție să fie efectuată între întreprinderi sau între întreprinderi și autorități publice.
- 2) Din moment ce un contract pe durată determinată sau nedeterminată, care prevede o plată periodică la intervale definite în avans, precum chiria lunară aferentă unui contract de închiriere a unui spațiu profesional, intră în domeniul de aplicare material al Directivei 2011/7, ca tranzacție comercială care conduce la o prestare de servicii contra cost, în sensul articolului 2 punctul 1 din directiva menționată, articolul 5 din aceasta trebuie interpretat în sensul că, pentru ca un astfel de contract să poată genera, în cazul unor rate neplătite la data convenită, drepturile la dobânzile și la compensația prevăzute la articolul 3 și la articolul 6 din directiva menționată, nu trebuie să se considere în mod necesar că acesta constituie un acord asupra unor calendare de plată a ratelor, în sensul acestui articol 5.

(¹) JO C 164, 13.5.2019.